

Críticateatre

Jordi Bordes

L'encert de centrifugar Guimerà

Maria Rosa

Autor: Àngel Guimerà
Directora Carlota Subirós
Intèrprets: Albert Ausellé,
Lluïsa Castell, Adrià Diaz,
Jordi Figueras, Sergi Gibert,
Toni Guillemat, Mar del Hoyo,
Borja Espinosa, Francesc
Lucchetti, Salvador Miralles,
Manel Sans
Diumenge, 24 de gener (fins el 28
de febrer) a la Sala Petita. TNC.

Carlota Subirós és una directora de l'esfera d'Àlex Rigola molt amiga dels textos contemporanis i de fort component social. La vegada que va atacar *Otelo*, o quan va reconstruir el món oníric de Lewis Carroll, hi va trobar un doble fons ben amarg. Sovint, els seus muntatges respiren amb l'aire d'una coreografia. Xavier Albertí, director del TNC, li va encarregar que assumís el repte de fer una dramaturgia sobre Guimerà, un dels tòtems (parcialment oblidats per la professió) del teatre català de tots els temps. La directora s'ha desempallegat de bona part de la seva motxilla i, sense caure en el costumisme fàcil, ha desgranat una *Maria Rosa* intensa, que captura amb la mirada final tot el públic. La seva ha estat, d'entra-

da, una necessària, centrifugació del clàssic de Guimerà, posant-hi allò que només anés bé per a l'escena, evitant emborratxar-se dels seus gustos estètics. El treball va a favor del text, de servir una veritat molt propera. La companyia agafa un text arqueològic i li dona una ànima per revifar el drama i seguir emocionant, amb la màxima nuesa d'espai i d'interpretació.

Aquesta *Maria Rosa* és molt autèntica tot i que incorpora evidents canvis de

És una 'Maria Rosa' autèntica, tot i que amb evidents canvis de codi a l'actualitat

codi a l'actualitat. El seu espai i el vestuari són absolutament urbans, de xandalls trobats al contenidor. Té sentit una rentadora en un text en què Marçal s'excita eròticament quan veu Maria Rosa fregant la seva roba al riu, traient escuma del sabó? Sí que en té quan el text es trasllada a avui, com l'ús de mobiliari de plàstic o les armilles reflectores. Però, al costat, el text fa refe-

Mar del Hoyo és, segurament, la gran sorpresa d'aquesta producció honesta del TNC ■ DAVID RUANO

rència a la *quinzena* i els matalassos són dels de llana. La voluntat d'aquesta dramaturgia, doncs, és revivir aquell fet passat en uns personatges d'avui. En

la mixtura, hi ha la veritat que és coincident: l'odi i la gelosia són eternes. Més complicat és presentar una Maria Rosa amb les limitacions morals

de l'època en aquest avui. Aquella noia (que té mala consciència perquè desitja en Marçal quan el que li correspon és viure el dol per l'Andreu) furga en la complexitat del personatge i en treu una sentida veritat. Si és un descobriment aquesta Mar del Hoyo en aquest paper protagonista, també llueixen com mai Borja Espinosa (Marçal) i Albert Ausellé (Badori). El repartiment té uns excel·lents Lluïsa Castell (Tomas) i Manel Sans (Quirze), una parella còmi-

Lluïsa Castell i Manel Sans signen una parella còmica, de fort contrapunt

ca i tendra que hi aporta un contrapunt preciós, i en Francesc Lucchetti (un Gega contingut). La resta d'obres, amb el suport de Jordi Figueras, són de l'Institut del Teatre i debuten professionalment.

La peça toca tots els colors i no n'explota cap. Ara, potser sí que la rentadora es fa sobrerera des del segon acte. Just després del centrifugat lluminós de canvi d'acte.

El Sant Jordi premia 'Mad Max' i 'La isla bonita'

Redacció
BARCELONA

Les pel·lícules *Mad Max: furia en la carretera*, de George Miller, i *Isla Bonita*, de Fernando Colomo, han estat guardonades respectivament com a millor pel·lícula estrangera i millor pel·lícula espanyola en els premis Sant Jordi de Cinematografia que lliura RNE, després que el jurat —format per una vintena de crítics i periodistes dels mitjans de comunicació catalans— es reunís ahir. *El camí més llarg per tornar a casa*, de Sergi Pérez, ha estat considerada com a millor *opera prima*.

La catalana Laia Costa ha estat considerada la millor actriu en una pel·lícula estrangera pel seu paper a la producció alemanya *Victoria*, i Mark Rylance ha estat distingit com a millor actor en la mateixa categoria per *El puente de los espías*.

De la seva banda, el Sant Jordi a la millor actriu en una pel·lícula espanyola ha recaigut en Natalia de Molina per *Techo y comida*, i el de millor actor en pel·lícula espanyola ha estat per a Pedro Casablanc per *B, la película*. ■

Art amb aroma floral i de gespa tot just tallada

Can Framis exposa un tast del fons d'art d'Ernesto Ventós, que uneix art i olor

Montse Frisach
BARCELONA

Té raó el crític d'art Daniel Giralt-Miracle, comissari del cicle de la Fundació Vila Casas *L'art de col·leccionar*, quan diu que la col·lecció d'art del perfumista Ernesto Ventós és una de les més singulars del món. Aquesta és una col·lecció oberta als sentits, inclòs, de manera molt especial, l'olfacte, el sentit que Ventós té més present tant pel seu ofici com per la seva

condició de sinestèsic. La contemplació de les obres de la col·lecció olorVISUAL, títol suggerit al col·leccionista ni més ni menys que per Joan Brossa, és una experiència que va més enllà d'aturar-se davant la peça: cal llegir el text de l'artista sobre olors i cal ensumar l'essència que l'acompanya, creada pel mateix col·leccionista.

Fa 38 anys que Ventós col·lecciona, però només contemporani, perquè creu que l'art antic no fa olor. "El MNAC i el Prado no fan olor de res", corrobora. Ho afirma enmig d'una dotzena d'obres de la seva col·lecció que exposa

fins al 3 d'abril al museu Can Framis en el cicle *L'art de col·leccionar*, que regularment presenta i descobreix col·leccions d'art privades del país.

Les obres exposades no es poden deslligar del sentit de l'olfacte si es vol tenir una experiència completa de la visita a la mostra. I és una manera també d'entrar en el món íntim del col·leccionista, ja que "cada obra va lligada a records de moments especials viscuts per ell", diu Cristina Agàpito, conservadora de la col·lecció. Són records que es materialitzen en essències.

Hi ha veritables curiositats en aquest aparella-

Ernesto Ventós olora l'essència que ha creat per a l'obra 'Vasya 2', d'Oleg Dou ■ EUROPA PRESS

ment entre vista i olor. Una obra de Jannis Kourellis, que habitualment relacionem amb un aspecte industrial, està associada amb un inesperat aroma floral. Una peça fotogràfica de Pep Agut té una olor aspra. Una carre-

ta amb plomes de David Yimbernon s'acompanya amb olor de gespa recentment tallada.

Foto de Manel Armengol
A la mostra s'ha inclòs una foto de Manel Armengol, de la sèrie *El foc* (2002),

que ja havia estat triada per a la mostra abans que sortís a la llum el seu desnonament, que s'havia de produir ahir i que, sortosament, s'ha solucionat amb l'accés del fotògraf a un habitatge social de l'Ajuntament barceloní. ■